

Søetatens Gagering og om Høiesteretsassessorernes Lønning. Da det sidstnævnte Lovforslag blev forhandlet her i Salen, da blev det fra alle Sider sagt: „den hænger ikke sammen med den øvrige Gage Lovgivning, den staaer som noget særskilt, og vil man insistere paa, at den skal indrettes saaledes, at man kan betragte den saa at sige som et Udgangspunkt, da er det en falsk Betragtningssaaede“; men nu læser man i Commissionens egen Betænkning, at den erklærer sig behersket af denne Lovs Tilstedeværelse; der staaer henvist til Loven om Høiesteretsassessorernes Lønning som et Factum, der allerede har afgjort Noget i saa Henseende; men min væsentligste Bebreidelse mod Behandlingen af denne Sag, det er, at der her foreligger som et Hoveddocument en underordnet Sag, og at det egentlige Hoveddocument savnes. Naar vi skulle gaae over fra et Gageringsystem, som har bestaaet i en Række af Aar, til et nyt, og vi gaae derover med den Erkjendelse, at Massen af Embedsmændene i Forbindelse med de Gager, som de nu have, tynger paa Staten som en bestandig voksende og mere og mere ulidelig Byrde, saa er det Hovedopgaven, som først skal løses: hvorledes maa det hele Bestyrelsesystem indrettes; for at man kan komme over til noget Bedre; men denne Side af den forelagte Opgave er behandlet som det reent Tilfældige, hvorimod den anden Side, nemlig Fastsættelsen af Lønningerne, som kun er saa at sige en Bedhængsel til den første, er taget som Hovedsagen. Dette er Feilen ved den hele Lov, hvorfor den denne Gang ikke bør gaae igjennem. Først vi kunne komme til at dømme om Loven i det Hele, saaledes som den foreligger, maae vi først spørge, hvilken er den stillede Opgave, for det Andet maae vi spørge, hvorledes Commissionen har forelagt sig selv Opgaven, for det Tredie, hvorledes Opgaven er bleven løst ligesoverfor disse Betragtninger, og endelig hvorvidt ere disse Betragtninger i sig selv rigtige, og hvorvidt kunne vi dele de samme Betragtninger i den Dom, vi sælde over Loven. Opgaven har været 1) „at udarbejde, i Lovsform affattede, motiverede Gagebestemmelser for samtlige af Kongerigets Finantser fast lønede, til Embedsstanden hørende Per-

soner“; det er dette, som jeg bebrejder Ministeriet, at det har stillet som Nr. 1, medens det efter sin Natur kun kan stilles som Nr. 2. Nu kommer Nr. 2, „at overveie, hvorvidt og i saa Fald, hvor stor Deel af Gagen der bør udbetales Vedkommende med et efter de værende Conjunctioner variabelt Beløb.“ Nr. 3 er endelig, „at undersøge, om der ikke ved en Reorganisation af forskellige Administrationsgrene maatte kunne tilvelebringes en hensigtsmæssigere Fordeling af og muligvis en Reduction i forskellige Embeder.“ Dette er som sagt egentlig Hovedspørgsmaalet, som burde have været Nr. 1 og maaskee burde have været det eneste. Det havde nemlig været det Naturlige først at fremlægge et saadant Forslag for Rigsdagen, hvorved den kom noie til at see, hvad der var Administrationens Behov i de forskellige Grene af Forvaltningen, og først naar man var blevet enig om det, saa at gaae over til Forslag til en Gageringslov. Man kunde jo ellers meget let komme til at gjøre Reduction i Personalet, saaledes som det ærede Medlem her bagved (Walthers) yttrede, uden at gjøre den behørig Reduction i Forretningernes Fordeling osv., saa at det faldt ud dertil, at denne Reduction i Personalet var ganske forbigaaende, skaffede en Forstømmelse i kort Tid og derpaa Anledning til at ansætte nye Ansøgere. Nu har Commissionen spurgt sig selv: hvorledes hænger det egentlig sammen med denne Sag, og den har spurgt, og det er meget rigtigt, er der virkelig Trang tilstede til forandrede Gagebestemmelser; men derefter fører den Spørgsmaalet endnu videre, og deri har Commissionen efter min Overbelysning stillet sig paa et ganske urigtigt Standpunkt. Den har kaldt Deer ilbe, som vi efter den constitutionelle Betragtning ikke kunne taale ere tilstede; den har nemlig sagt, at Embedsstanden havde et velbegrunderd Krav; men Embedsstanden er noget Corporativt; der er ingen corporativ Embedsstand tilstede i Landet, og som Stand har den intet Krav. Saalænge disse Ord og Betragtninger svæve i Luften, selv om man vil kalde dem tomme Ord, saalænge komme de til at have en skadelig Virkning, og vor Betragtning af det hele For-